

— Нека Боговетъ чуѣтъ молитвованіето ти! Вижъ, Главке, тѣзи бисеры; тѣ сѣ даръ който приносямъ на супругата ти. Дано Юліона ѝ дари животъ да ги носи много години!

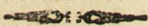
И туй като изрече тя турѣ въ ржката му една кутійка въ която лежеше снопъ отъ бисеры доста ѣдры и скъпоцѣнны; обичаѣтъ за таквызи предбрачны дарове бѣше толкози общъ тото Главкъ не са затрудни да ги приеме, и освѣтъ туй гордыйтъ и великодушныйтъ този аѣнианинъ кроеше въ ума си да отплати този даръ съ нѣкое по скъпоцѣнно украшеніе. Юліа като го въспрѣ да ѝ благодари налѣ малко вино въ чаша.

— Много здравицы испихте съ баша ми, рече му тя засмѣно, пий сега една и за мене. Молитствувамъ здравье и щастіе на невьстата ти!

И като опрѣ чашата на устнытъ си, подаде ѝ на Главка. Модадата изискваше да ѝ испіе той до капка, и Главкъ се покорѣ на сбычая. Юліа, като не знаеше подлога който бѣ направила Недіа съ либичето, изгледваше Главка съ вниманіе, защото вѣщицата аѣко и да ѝ обѣви че слѣдствието може да не станы тутакси, вѣрваше сердечно че прелеститѣ ѝ можахъ да го ускорягъ; О, колко са тя почуди като видѣ че Главкъ като испи виното сложи чашата равнодушно, и слѣдуваще приказската си съ сѣщото хладнокрѣвіе, но и съ сѣщѣи вѣжливъ тонъ. И аѣко и да го замая Юліа почти повече отъ приликата при себе си пакъ никакво измѣненіе тя не съгледа въ докарванъето му.

Утрѣ обаче, помисли тя на ума си съ гордость, и сърцето ѝ затупа по-сильно; утрѣ тежко ти!

Увы! тя имаше право.

ГЛАВА 4.

Исторіята са прекъсва ради единъ епизодъ.

Безпокоенъ и умысленъ си скиташе цѣлъ день Аппикидъ по попустытъ улицы на Помпея. Слѣзидето залѣзваше полека когато новыи христіанинъ са спрѣ на единъ пустыненъ брѣгъ на Сарна, на която водытъ течахъ къмъ морето посрѣдъ една панорама великолѣпна и роскошна. Въ туй мѣсто дѣто са спрѣ Аппикидъ, измежду шумата на лѣсоветъ и на лозыята открываше са понѣкога часть отъ блѣскавата бѣдизна на града, отъ който нито единъ звукъ стѣ;